

«У ДЗЯВОЧЫМ КАЛЕКТЫВЕ ЗАЎСЁДЫ ЁСЦЬ КАНКУРЭНЦЫЯ»

Першы склад гурта «MILKI», які ўдзельнічаў у нацыянальным адборы «Еўрабачаньня»: злева направа Марына Путнікава, Вікторыя Назарка, Таццяна Стахоўская, Таісія Серыкава і Ганна Рай.

Тры гады таму яны прайшлі кастынг у гурт, які збіраў на сваёй радзіме нарвежскі спявак і музыкант Аляксандр Рыбак. І ўжо праз некалькі месяцаў выступалі на нацыянальным адборы на «Еўрабачанне». Якімі творчымі праектамі займаецца сёння гурт «MILKI», ці ёсць канкурэнцыя ў дзявочым калектыве і наколькі атрымліваецца сумяшчаць сцэну і асабістае жыццё, «Чырвоны. Чырвонай змене» расказалі Таісія Серыкава, Марына Путнікава, Таццяна Стахоўская і Дана Іголка.

— Чым займаліся да таго, як трапіць у гурт? Як даведаліся пра кастынг?

Тая: — Аб кастынгу мне расказала мая калега з музычнай школы, дзе я тады працавала выкладчыкам па эстрадным вакале. У сацыяльнай сетцы яна ўбачыла відэа Аляксандра Рыбака, у якім ён прапаноўваў паспрабаваць свае сілы і паўдзельнічаць у адборы. Падумала, што мне гэта можа быць цікава...

Марына: — На той момант я толькі скончыла каледж і выклала ў вакальна-харавой школе ў Горках. Пра кастынг мне расказалі бацькі майго маладога чалавека.

Дана: — Да прыходу ў гурт і сёння я вучуся ў Беларускам дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў. Пра кастынг даведалася са СМІ. Але адбор праходзіла не з усімі, бо на той момант мне яшчэ не было 18 гадоў. У гурт я трапіла пазней. Дзяўчаты і Аляксандр прынялі мяне вельмі прыязна.

Таня: — Мне пра кастынг расказаў добры знаёмы. Скажаў, што там, у гурце, маё месца.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Шлях чэмпіёна

КАЛІ ЖАЛЕЗА СКАРАЕЦЦА ДУХУ

Дваццацідзесяцігадовы Аляксандр КОДЗІС з Гродна ставіць сусветныя рэкорды і здзіўляе ўсіх сваёй настойлівасцю на шляху да перамогі.

Сямігадовым хлопчыкам падчас гульні з братам ён траўміраваў левае вока і стаў інвалідам па зроку. Іншыя ў такіх сітуацыях ламаюцца, але Аляксандр не з такіх. Убачыўшы ў адным з часопісаў фота знакамітага «караля» бодзібілдыва, хлапчук таксама вырашыў стаць чэмпіёнам. Але шлях у вялікі спорт атрымаўся цяжкім.

Спачатку ён спрабаваў сябе ў лёгкай атлетыцы, плаванні, класічным і тайскім боксе. Некаторы час займаўся кросфітам. На ўсіх

трэніроўках працаваў да сёмага поту, але з розных прычын кожны раз даводзілася пераключацца з аднаго віду спорту на другі. Ад чагосьці Аляксандр адмовіўся з-за праблем са зрокам, нешта проста не давала жаданых вынікаў.

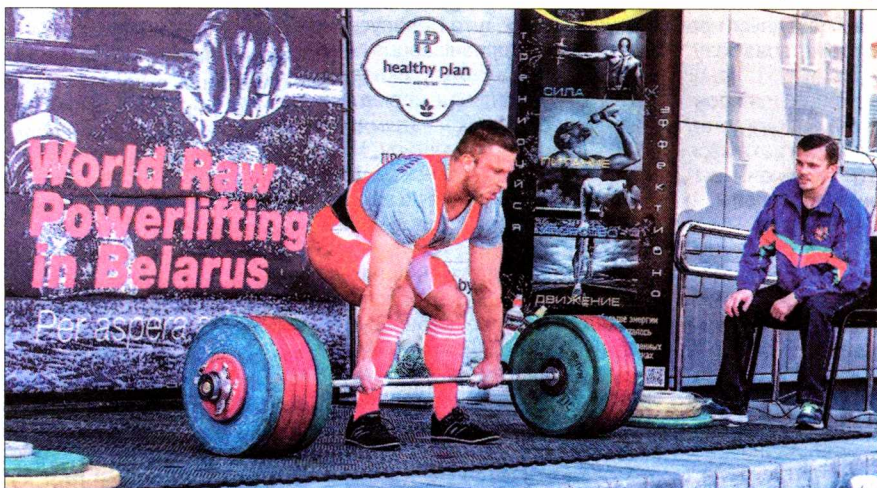
Але ад сваёй мары хлопца не адмовіўся. Па парадзе сябра два гады таму ён прыйшоў у паўэрліфтынг і адразу гучна заявіў пра сябе. На першым жа турніры пабіў рэкорд Беларусі ў становай цязе і выканаў нарматыў майстра спорту. Яшчэ праз пару месяцаў атрымаў званне майстра спорту міжнароднага класа. А летась выйграў Адкрыты кубак Беларусі і ўстанавіў сусветны рэкорд у суме — 337,5 кілаграма.

— Мама заўсёды плача, калі я падымаю штангу. Яна катэгарычна супраць паўэрліфтынга, але даўно перастала прасіць мяне кінуць спорт, — кажа Аляксандр.

— З чаго пачалася твая кар’ера ў спорце?

— Колькі сябе памятаю, заўсёды марыў стаць падобным на спартсменаў з ілюстраванага часопіса «Sigma». Нават не ведаю, адкуль ён узяўся ў нашым доме, але фатаграфіі культурыстаў, перш за ўсё «жалезнага» Арнольда Шварцэнгера, назаўжды ўрэзаліся ў маю памяць. У дзяцінстве я вырашыў: калі вырасту, абавязкова стану такім жа вялікім і моцным, як ён.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Хлопец марыць стаць абсалютным чэмпіёнам свету.

Працоўнае лета

НЕ ўМЕЕШ ТАНЦАВАЦЬ — НЕ ВАЖАТЫ

АДЗІН ДЗЕНЬ У ПЕДАГАГІЧНЫМ АТРАДЗЕ

Старшы педагог Уладзімір Самуленкаў вітае атрад.

Калі вельмі хочацца ў дзіцячы лагер, а пуцёўкі з-за ўзросту ўжо не прадаюць, можна запісацца ў вожатыя. Каб трапіць у педагогічны атрад, некаторыя адмаўляюцца ад паездак на мора і выгадных кантрактаў. А што набываюць узамен? Пра гэта мы даведаліся ў моладзі з педатрада «Ветразь», які працуе на базе аздараўленчага лагера «Спадарожнік».

АСАБІСТЫ ПРЫКЛАД ВА ўСІМ

Педатрад «Ветразь» працуе ўжо васьмянаццаці год. У яго шэрагах не толькі будучыя педагогі: стаць вожатым можа прадстаўнік любога ўніверсітэта. Вядома, пасля таго як пройдзе адбор.

— Сёлета да нас на гутарку прыйшло 240 чалавек. З іх мы пакінулі на навучанне дзесьці 140, а да канца дайшло 120. У асноўным гэта студэнты і маладыя спецыялісты. Сярэдні ўзрост — 23 гады, — расказвае старшы педагог атрада «Ветразь» Уладзімір САМУЛЕНКАЎ.

Навучанне будучых вожатых праходзіць з лютага да мая і складаецца з некалькіх этапаў. Першы — дыстанцыйны. Ён арганізуецца па прынцыпе «роўны навучае роўнага»: досведам з навічкамі дзеляцца вопытныя вожатыя. Прапануюцца заданні на камунікабельнасць, вызначэнне зоны камфорту. Другі этап — вочны: трэнінгі і майстар-класы ладзяцца на базе Беларускага дзяржаўнага педагогічнага ўніверсітэта імя Максіма Танка.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

SEX=БАЛАСЫ

НА МОВЕ АБЛІЧЧА

...Нягледзячы на даволі-такі халаднаватае надвор'е (а сёлета нехта іншае заспеў?), ён стаяў на пешаходным пераходзе на супраць мяне на другім баку вуліцы ў чаканні зялёнага святла святлафора (а хацелася сказаць, што ў спадзяванні дачакацца сапраўднага лета) басанож. У шатландскім кілце з абавязковай сумачкай на поясе. Рукі і ногі маладога чалавека былі ўсе ў татуіроўках. На твары — пірсінг. Мочка аднаго вуха была расцягнута тунэлем памерам з добры сподачак. У другім вуху тунэль быў больш сціплы. Там жа, у вухах, тырчэлі навушнікі. На галаве... Ну, такі адмысловы «хаер», валасы, вядома, пафарбаваныя. Хлопец глядзеў у экран гаджэта і не звяртаў ні на кога ўвагі.

А ўсе пешаходы навокал — хто з усмешкай, хто са здзіўленнем — толькі яго аднаго і разглядалі. Выглядаў ён сапраўды досыць экзатычна. («Добра там, дзе мяне няма. Калі не верыце, магу прыйсці!») Ужо і святлафор мала каго цікавіў, калі загарэлася зялёнае святло, толькі тады мінакі нібы крыху ачомаліся. («Пяшчотны пацалунак ззаду ў шыю. Вельмі кранальны і інтымны момант. Не разумею, чаму людзі ў метро так з-за гэтага псіхуюць!») Малады чалавек, усё так жа не адрываючы вачэй ад экрана тэлефона, ступіў на праезную частку. Было зразумела, што яго абсалютна не цікавіць меркаванне навакольных, з іншага боку, ён цудоўна ўсведамляў, якой увагай карыстаецца. («Не такая страшная бяда, як праз прызму свайго ўспрымання з надрывам і безвыходнасцю праз мастацтва яе падносіць творчы чалавек!»)

Шчыра скажу, нягледзячы на свой знешні выгляд, хлопец выклікаў у мяне сімпатыю. Усё гэта «буйства фарбаў» яму, як не здзіўна, пасавала. (Памятаеце з мультіка? «Ногі... Крылы... Галоўнае — хвост!») Адзінае, засталіся пытанні... Кожны з нас імкнецца данесці да навакольных нейкую інфармацыю не толькі вербальным шляхам і не абавязкова заўсёды ўсведамлена. Мова цела, жэстаў, знешнасці таксама часам могуць даць сее-тое для роздуму. Інакш не бывае. (Памятаеце, як гаварылі героі мультфільма «Следства вядуць Калабкі»? «— Або нешта здарылася, або адно з двух») Я не такі вялікі знаўца маладзёжных субкультур, але было відавочна, што побач са мной прайшло не проста кароткае «пасланне» навакольным, а як мінімум усе тамы «Вайны і міру». («— Я учора ледзьве з жонкай не развёўся. — А чаму «ледзьве»? — Мы пасварыліся, яна сказала, што сыходзіць ад мяне, але перад выхадам так доўга наносіла макіяж, што забылася, куды збіралася»)

Канешне, менавіта яны, жанчыны, першыя ў справе такіх адмысловых «пасланняў» навакольным і найперш мужчынам. Не перастаюць здзіўляць з году ў год. Памятаеце, яшчэ зусім нядаўна ў дзяўчат былі ў модзе пафарбаваныя ў яркі колер падпыхі? Кіслотны колер па задуме павінен быў гарманіраваць з валасамі і дапаўняць вобраз. Як вам? («Нішто так не дэмаралізуе праціўніка, як шатландскія парашутысты») Забудзьцеся, гэта учарашні дзень! Новы модны вулічны (не на подыуме) трэнд — выпіраючы пад празрыстым адзеннем саскі. Простае павелічэнне грудзей — гэта ўжо не цікава! Амерыканскія пластычныя хірургі цяпер працуюць, як на канвееры, робячы саскі больш выпуклымі, выкарыстоўваючы татуаж, асвятляючы ці, наадварот, зацямяючы іх. («Аднойчы ў цырульні ты не пасаромееш дастаць руку з-пад накідкі, каб пачасаць нос. Усё, дзяцінства скончылася ў гэты момант») Ну, з гэтай модай я яшчэ пагаджуся. Хоць пры такім леце калі тое вока адпачне? («— Чаму зноў губы абветраныя? — Надвор'е і дзяўчаты. — Гэта як? — Дзяўчаты так аправаюцца, што, праходзячы міма, аблізваешся. А на вуліцы вецер...»)

Хоць нядаўна ў Вялікабрытаніі звольнілі барменшу, якая прыйшла на работу без бюстгалтара. Кіраўніцтва ўстанова прапанавала дзяўчыне вярнуць на сябе гэты прадмет гардэробу, але барменша адмовілася і страціла працу. Яна сказала, што адчула сябе прыніжанай і пераканалася ў...непрафесіяналізм сваіх ужо колішніх калег. («Больш ведаеш — мацней помсціш») Вось і зразумей іх, гэтых замежнікаў-мужчын. Дзяўчаты ў масы прыгажосць прасоўваюць, ды што там — новы модны трэнд, а тыя... («Жыццё — гэта адзін суцэльны парадокс. Не верыце? Вось вам просты прыклад. Упакоўка для піцы квадратная, сама піца — круглая, а ядуць яе, наразаючы на трохвугольнікі...»)

Калі з жаночымі выпукласцямі ўсё адносна бяскрыўдна, дык наступная навіна моцна здзівіла. Вы ведалі, што апошні піск пластычнай хірургіі — не павялічэнне, а... ушыванне вуснаў? («Калі ранкам чысціла зубы, у ракавіну ўпаў таракан... З аднаго боку я разумела, што ён ўпаў са столі, але ў той жа час з'явілася нейкае адчуванне, што ў галаве ім ужо цеснавата...») У модзе аперацыя, якая дазваляе стварыць пачуццёвы выгіб і падкрэсліць так званы «лук Купідона». Верхняя губа пасля такой хірургічнай маніпуляцыі набывае акрэсленую форму літары «М» — вельмі папулярную ў Японіі і азіяцкіх краінах. («— Пацалуй мяне ў знак прымірэння. — А дзе ён у цябе?») Але ўшыванне — дастаткова хвалявая і «крывавава» аперацыя. («— Чаму ты не застаўся ў яе начаваць? — У яе прозвішча Багамол...») Вось і хочацца спытаць: ці варта яно таго? Суцэльнае толькі тое, што новы трэнд з-за дарагоўлі аперацыі наўрад ці стане масавым. Тое і добра. («Усім прынцэс падавай. А я Папалушку хачу!»)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«У дзявочым калектыве заўсёды ёсць канкурэнцыя»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— **Калі даведаліся пра тое, што прайшлі адбор, якія былі эмоцыі?**

Марына: — У мяне быў ступар! Спачатку не паверыла. Была ў радасным шоку і мая мама. Памятаю, як пачалі пісаць і тэлефанавалі з віншаваннямі знаёмыя і сябры.

Тая: — Я ўбачыла ролік у сацыяльнай сетцы, дзе Аляксандр аб'яўляў імяны дзяўчат, якія прайшлі адбор. Скакала па кватэры ад шчасця, калі пачула сваё прозвішча. Дома ў той момант былі сваякроў і кот. Яны ж і падзялілі са мной гэты радасны момант (усміхаецца).

Калі ж даведаліся сябры, спачатку трохі дзівіліся, а потым віншавалі і прасілі ўзяць для іх аўтограф у Аляксандра.

— **Ці пазнаюць на вуліцы?**

Дана: — На вуліцах, на жаль, пакуль яшчэ не пазнаюць. Але я думаю, усё яшчэ наперадзе.

Марына: — А вось у мяне бывала некалькі разоў: бачылі дзесьці і пачыналі крычаць: «Мілка!» Гэта, канешне, прыемна.

Тая: — Вось было зусім нядаўна: я прыйшла на канцэрт гурта «NAVIBAND» у Гомелі, і перад уваходам у залу да мяне падышла наша фанатка з просьбай пакінуць аўтограф і працягнула білет на канцэрт. Канешне ж, білет я псаваць не стала, а замест гэтага прапанавала зрабіць сумеснае фота.

— **Ці прыйшлося змяняць свой стыль, калі трапілі ў гурт?**

Тая: — Прычоску і колер валасоў мне не мянялі, бо Аляксандр Рыбак адразу ведаў, які тып дзяўчат яму патрэбны: славянкі са светлымі вачыма і русымі валасамі. Так што я «ўпісалася».

Тая: — На шчасце, не. Аднак падчас падрыхтоўкі да «Еўрафэсту» кожны дзень у нас былі інтэрв'ю і здымкі. Шчыра кажучы, прывыкнуць да штодзённай парадна-выхадной вопраткі і «баявой афарбоўкі» атрымалася не адразу.

— **Хто распрацоўвае вам стыль, стварае ўборы для выступленняў?**

Тая: — Нашы сцэнічныя касцюмы — справа рук дызайнера Наталлі Ляхавец. Пры стварэнні вобразаў улівачаецца наша меркаванне, а таксама асаблівае фігуры кожнай. Так, захоўваюцца агульная ідэя і стыль, але касцюмы атрымліваюцца розныя, падкрэсліваюцца наша індывідуальнасць.

— **Вы — дзявочы калектыў. Ці ёсць сярод вас канкурэнцыя? Альбо вы сяброўкі?**

Марына: — Уяўляеце: мы ні разу за тры гады сур'ёзна не пасварыліся! Вядома, бываюць маленькія спрэчкі, але гэта некрытычна.

Тая: — Здаровая канкурэнцыя — рухавік прагрэсу. Так, бывала ўсялякае: сварыліся, мірыліся... Але самае галоўнае, што мы пры гэтым захоўваем павагу і любоў адна да адной. Таму любая спрэчка заканчваецца цёплым абдымкамі і ўзаемнымі выбачэннямі.

— **Ці цяжка працаваць з Аляксандрам Рыбаком?**

Тая: — Ён патрабавальны. У той жа час гэта сябе цалкам апраўдвае. Аляксандр ніколі не патрабаваў ад нас немагчымага, а толькі працаві-

тасці, даверу, шчырасці ў выкананні і поўнай аддачы на рэпетыцыях і выступленнях.

Дана: — Калі ёсць пэўная мэта, то да яе мы павінны прыйсці любымі шляхамі: складана гэта ці не, ужо не важна.

— **«Уяўляеце: мы ні разу за тры гады сур'ёзна не пасварыліся! Вядома, бываюць маленькія спрэчкі, але гэта некрытычна».**

Марына: — Часам ён не можа выказаць сваю думку па-руску, але мы ўсё роўна яго разумеем.

— **На якіх мовах выконваеце песні? Па-нарвежску яшчэ не спяваеце?**

Тая: — Мы спяваем на беларускай, рускай і англійскай мовах. Што тычыцца нарвежскай — выдатная ідэя. Самы час «закінуць вуду» і прапанаваць Аляксандру напісаць для нас новую песню.

— **Куды ездзіце на гастролі? Дзе падабаецца больш за ўсё?**

Марына: — Мы былі ў розных гарадах Беларусі, але самым яркім і запамінальным для мяне стаў Віцебск. Там мы ўдзельнічалі ў «Славянскім базары».

Тая: — А мне больш за ўсё падабаецца выступаць у родным Гомелі. Таму што дома і сцены дапамагаюць.

— **Ці ёсць нейкі сакрэт: як заставацца прыгожай, свежай і бадзёрай, калі прыходзіцца рана ўставаць на гастролі і класіфікацыя спяць позна з-за канцэрта?**

Марына: — Займацца спортам, не забываць есці і быць спакойнай — для мяне гэта галоўнае, каб быць у добрым настроі.

Тая: — Не піць шмат вады на ноч, мець добры крем для зняцця сінякоў пад вачыма.

Тая: — Мне дапамагаюць моцная кава і кантрасны душ. Ёсць яшчэ мноства карысных і эфектыўных працэдур, але на іх, як правіла, у шчыльным графіку часу не застаецца.

Дана: — А я лічу, што калі займаешся любімай справай, аддаешся ўвесь гледчам і табе рады, то

адчуванне бадзёрасці застаецца само сабой.

— **Ці будзеце яшчэ ўдзельнічаць у нацыянальным адборы на «Еўрабачанне»?**

Тая: — Чаму б і не. Жаданне і сілы ёсць, засталася самае малое — напісаць хіт.

— **Вы жывяце ў розных гарадах Беларусі. Ці складана працаваць адна з адной на адлегласці?**

Тая: — Складана, але магчыма. Было б жаданне. Часта даводзіцца паўтараць песні ў аўтобусе па дарозе на канцэрт.

— **Ці карыстаецеся беларускай мовай у жыцці або толькі на сцэне, у песнях?**

Тая: — Карыстаюся, асабліва за мяжой, калі даю інтэрв'ю. Дарэчы, я вучылася ў беларускамоўнай школе ў Ракаве, і мая сям'я таксама размаўляе па-беларуску.

— **«Аляксандр ніколі не патрабаваў ад нас немагчымага, а толькі працавітасці, даверу, шчырасці ў выкананні і поўнай аддачы на рэпетыцыях і выступленнях».**

Тая: — Я пішу песні на беларускай мове, на ёй жа кантактую з публікай са сцэны, але ў побыце пакуль што размаўляю па-руску.

— **Ці будзеце яшчэ ў хуткім часе новыя песні і кліпы?**

Тая: — Так, будуць. Але няхай гэта стане сюрпрызам, адкрываць карты раней часу не хочацца.

— **Як удаецца сумішчаць сцэну і асабістае жыццё?**

Марына: — У гэтай справе патрэбны чалавек, які паважліва і з разуменнем ставіцца да тваёй прафесіі. Але мае сэрца зараз свабоднае.

Тая: — Муж мяне з хаты не гоніць (смяецца). Быць прыкладнай жонкай, сустракаць яго пасля работы баршчом, хлебам-соллю графік не дазваляе. Але чым менш мы праводзім часу разам, тым больш цэннім хвіліны, калі мы побач.

Ганна БАГІНО. bahino@zviazda.by

ЧЫРВОНКА
 Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнік газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 19.07.2017 г.